

**Diana Botău
Valentin Constantin**

Drept internațional. Partea generală

Editura
Hamangiu
2023

Capitolul IV. Subiectele dreptului internațional

Secțiunea 1. Introducere

Normele juridice se adresează unor destinatari, considerați subiecte ale aceluși sistem juridic. Altfel spus, subiectele de drept sînt acele entități cărora li se aplică normele juridice din sistem, în sensul că le impun obligații, le conferă drepturi sau, în anumite condiții, atribuie comportamentelor lor un efect special de producție normativă (*special law-creating effect*)¹. Fiecare sistem juridic determină în mod autonom destinatarii normelor materiale din sistem și care este capacitatea pe care o posedă aceștia într-o procedură judiciară (*locus standi*); doar aceste entități au personalitate juridică în sistemul juridic de referință. Ceea ce înseamnă că entitățile cărora sistemul juridic le recunoaște capacitate juridică sînt, implicit, subiecte de drept². Conform definiției Curții Internaționale de Justiție, în dreptul internațional este subiect de drept acea entitate care poate fi titulară de drepturi și obligații și care are aptitudinea de a formula o reclamație internațională³.

Principalele subiecte ale dreptului internațional public sînt statele și, multă vreme, s-a considerat că doar statele pot fi subiecte de drept internațional⁴. Excepțiile admise au fost Sfîntul Scaun și Ordinul de la Malta. Acestea din urmă și-au păstrat calitatea de subiecte de drept din motive de natură istorică; ele au continuat o capacitate internațională recunoscută din Evul Mediu⁵.

În opinia exprimată în 1949, în cauza *Repararea prejudiciilor suferite în serviciul Națiunilor Unite*, Curtea Internațională de Justiție a confirmat personalitatea

---

¹ De pildă, cutuma se formează ca urmare a faptului că dreptul internațional atribuie comportamentelor statelor, în anumite condiții, un efect normativ [v. *supra*, Capitolul II, Secțiunea a 2-a (Cutuma internațională)].

² Distincția din dreptul intern, între „capacitatea de exercițiu” și „capacitatea de folosință”, este inoperantă în dreptul internațional.

³ v. CIJ, *Repararea prejudiciilor suferite în serviciul Națiunilor Unite*, *Rec.*, 1949, p. 179.

⁴ D.J. Bederman, *The Souls of International Organizations: Legal Personality and the Lighthouse at Cape Spartel*, *Virginia Journal of International Law*, 36/1996, p. 367.

⁵ De altfel, chiar și statul modern, așa cum îl cunoaștem azi, este o formă de organizare relativ recentă în politica internațională. În Antichitatea greacă și în Evul Mediu, principala formă de organizare politică era orașul-stat, alături de care existau imperii, dar și și fenomene de tip federal, ligi independente, alcătuite din mai multe orașe cu interese comerciale comune. După 1648, statul modern a devenit forma dominantă de organizare politică, în special datorită faptului că, spre deosebire de competitorii săi, acesta era în măsură să asigure o autoritate extinsă, generală și neîntreruptă asupra unui teritoriu determinat. v. H. Spruyt, *The Sovereign State and Its Competitors: An Analysis of Systems Change*, Princeton University Press, Princeton, 1994, *passim*.

juridică internațională a Organizației Națiunilor Unite⁶. Deși limitată la cazul ONU, hotărîrea Curții de la Haga a determinat, în doctrină, chestionarea unei eventuale calități de subiect de drept internațional a organizațiilor internaționale (interguvernamentale), în general. În prezent, organizațiile internaționale (ONU, UE, OMC, OMS etc.) sînt calificate ca subiecte derivate de drept internațional⁷, cu o personalitate juridică recunoscută cel puțin de statele membre.

În afara statelor și a organizațiilor internaționale, mai sînt considerate subiecte de drept internațional și persoanele fizice. Ele sînt subiecte limitate de drept internațional, iar această calitate derivă fie din dreptul cutumiar (*e.g.*, norme care incriminează pirateria sau care reglementează regimul juridic al străinilor), fie, de cele mai multe ori, din convenții internaționale (*e.g.*, tratate privind protecția drepturilor omului, de drept umanitar, referitoare la refugiați etc.).

În plus, persoanele fizice se manifestă în relațiile internaționale acționînd în favoarea unei reprezentări politice sau pentru a determina ori a influența acțiuni internaționale, în domenii de interes general. În acest sens, persoanele fizice se pot organiza în diferite grupuri de interese economice, sociale, politice, care aspiră la dobîndirea unui statut și a unei legitimități internaționale. De pildă, persoanele care partajează un fond etnic sau lingvistic minoritar în interiorul unui stat pot fi considerate minorități sau populații indigene, în sensul protejat de dreptul internațional. Iar membrii unor astfel de grupuri au, printre altele, dreptul de a nu fi discriminați. Cei care se consideră privați de drepturi în interiorul unui stat se pot organiza într-o mișcare de eliberare națională, așa cum s-a întîmplat în cazul Organizației pentru Eliberarea Palestinei. Statutul de subiect de drept internațional al unor asemenea grupări este însă limitat funcțional la exercițiul unui drept contextual. Spre exemplu, o grupare militară locală, căreia în mod obișnuit nu i se recunoaște nici un statut internațional, dobîndește temporar calitatea de subiect de drept internațional, limitat la capacitatea de a înceta temporar un război civil, printr-un acord de încetare a ostilităților, sau de a pune capăt unui război civil, printr-un acord de pace. Efectele juridice ale unui astfel de acord sînt condiționate de recunoașterea calității de subiect de drept internațional a grupării militare implicate, politic, în conflict; în absența unei asemenea recunoașteri, acordul de pace ar fi lipsit de efecte juridice și, deci, inutil. De exemplu, acordul prin care Uniunea Europeană a preluat administrarea orașului Mostar din Bosnia, între anii 1994 și 1996, a implicat acordul și participarea celor două comunități etnice aflate în conflict (croați și musulmani), din estul și vestul Mostar-ului. Pentru a face posibil acest acord, celor două comunități etnice li s-a

---

⁶ CIJ, *Repararea prejudiciilor suferite în serviciul Națiunilor Unite*, aviz consultativ, *Rec.*, 1949, pp. 176-177. v. *infra*, Capitolul V (Sistemul Națiunilor Unite).

⁷ Ph. Sands, P. Klein, D.W. Bowett, *Bowett's Law of International Institutions*, Sweet & Maxwell, London, 2001, p. 469.

recunoscut o personalitate juridică, însă una strict limitată la scopul acordului încheiat.

În fine, lista aspiranților la un statut internațional – cărora nu li se poate atribui formal calitatea de subiect de drept internațional, dar nici nu li se poate nega influența pe care o au pe scena internațională – include unele organizații non-guvernamentale și companii transnaționale, care au un impact global⁸. De pildă, *Greenpeace* este un actor care nu poate fi ignorat atunci când se discută despre protecția mediului, nici *Amnesty International* sau *Human Rights Watch*, atunci când vorbim despre protecția drepturilor fundamentale. Unor asemenea ONG-uri li se recunoaște tot mai des dreptul de a participa la conferințe internaționale și de a expune punctul de vedere al unor experți, în fața tribunalelor internaționale, în calitate de *amicus curiae*. De asemenea, unele companii transnaționale, cum sînt *Apple*, *Microsoft*, *Google*, *Facebook*, *Amazon*, *Alibaba*, *SpaceX*, *Tesla*, beneficiază de un capital financiar imens, care depășește produsul intern brut al celor mai multe state. Atunci când astfel de societăți investesc în domenii care în mod tradițional erau rezervate statului (din cauza nivelului uriaș de investiții pe care îl pretind), ele concurează, practic, statele în furnizarea de bunuri și servicii globale; exemplul telecomunicațiilor și al gestiunii sateliților artificiali este cel mai evident. Iar dreptul internațional va fi obligat, în viitor, să protejeze investițiile societăților de acest tip.

În afara criteriilor juridice, formale – între care aptitudinea de a fi titularul unor drepturi sau obligații este cel mai evident –, calitatea de subiect de drept internațional este evaluată și din perspectiva unui criteriu politic (sau, cel mult, politico-juridic), și anume cel al recunoașterii internaționale. Actul recunoașterii conferă legitimitate politică entității recunoscute și, într-o anumită măsură, implică o acceptare a legalității și a legitimității politice a scopurilor sale⁹. De aceea, aspirația de a dobîndi un statut juridic internațional este dublată, de obicei, de aspirația recunoașterii (politice) internaționale.

---

⁸ Despre actori internaționali non-statali, v. A. Bianchi (ed.), *Non-state Actors and International Law*, Ashgate, Farnham, 2009.

⁹ v. J. Klabbbers, *The Concept of Legal Personality*, *Jus Gentium*, 11/2005, pp. 35-66. Potrivit acestui autor, faptul că recunoașterea implică și o acceptare a scopurilor asumate de entitatea recunoscută reprezintă unul dintre motivele pentru care statele nu sînt dispuse să recunoască, nici măcar contextual (într-o logică similară celei aplicate mișcărilor de eliberare națională), statutul de subiect de drept internațional unor grupări teroriste, precum Al-Qaeda ori Statul Islamic (J. Klabbbers, *International Law*, 2nd edition, Cambridge University Press, Cambridge, 2017, p. 74). Acest argument merită poate completat cu precizarea (distinctivă) că grupările teroriste sînt întotdeauna ilicite, prin natura lor, în timp ce mișcările de eliberare națională pot fi legitimate de existența unui drept recunoscut, dreptul la autodeterminare.

Secțiunea a 2-a. Subiectele primare ale dreptului internațional

§1. Statul suveran

În sistemul dreptului internațional public, statul este subiectul originar sau primar. Așa cum am arătat, calitatea de subiect de drept internațional s-a extins la mai multe categorii de entități, în relație cu „internaționalizarea” unor domenii sau în relație cu organizarea internațională interguvernamentală. Totuși, statul a continuat să fie principalul subiect de drept în sistem.

Statalitatea pune în evidență trei calități constitutive: (a) independența externă (fațeta externă a suveranității); (b) egalitatea suverană (corolar al suveranității); și (c) faptul de a fi supus în mod imediat dreptului internațional¹⁰.

Consecință a independenței în raport cu orice alt subiect din sistem, statul suveran nu este obligat să se supună nici unei alte autorități, cu excepția cazului în care el însuși decide altfel. Este ceea ce afirma și arbitrul Max Huber, în 1928, în arbitrajul *Insula Palmas*:

„În relațiile dintre state, suveranitatea înseamnă independență. Independența asupra unei părți a globului constă în dreptul de a exercita asupra aceluia teritoriu funcțiile statale, excluzând orice alt stat. Fixarea unui tip de organizare a statului, de-a lungul ultimelor secole, și, ca un corolar, dezvoltarea dreptului internațional au susținut principiul competenței exclusive a statului asupra propriului teritoriu, făcând din stat punctul de plecare pentru reglementarea celor mai multe dintre chestiunile referitoare la raporturile internaționale”¹¹.

Altfel spus, statele, ca subiecte primare ale dreptului internațional, sînt independente; pentru că sînt independente, statele sînt și suverane; și pentru că sînt suverane, statele sînt egale din punct de vedere juridic. În plus, în calitate de subiecte (*subjects*) ale dreptului internațional, ele sînt implicit supuse (*subjected*) normelor acestui sistem juridic. Normele de tip *jus cogens*, cutuma și principiile generale de drept recunoscute de națiunile civilizate îi sînt opozabile statului imediat, încă de la apariția sa pe scena internațională, în timp ce restul normelor internaționale (majoritatea) îi sînt opozabile doar în măsura în care și-a asumat, prin acord expres sau tacit, caracterul lor obligatoriu.

De remarcat, așadar, că definiția subiectului de drept internațional, formulată de CIJ în termeni generali în cauza *Repararea prejudiciilor suferite în serviciul Națiunilor Unite*, omite o particularitate a principalului subiect de drept din sistemul internațional: faptul că, de regulă, înainte de a fi titular de drepturi și

---

¹⁰ P. Hagenmacher, *L'État souverain comme sujet du droit international, de Vitoria à Vattel*, *Droits*, 16/1992, p. 13.

¹¹ *RSA*, vol. II, p. 281.

obligații, statul este creatorul normelor de drept internațional. Această poziție în sistem – pe care statele o împart cu un număr limitat de subiecte derivate (organizații internaționale), cărora le-au atribuit capacitatea de a emite norme obligatorii, în limitele centralizărilor juridice la care au consimțit – este diferită de poziția tradițională a titularilor de drepturi și obligații din sistemele interne. Într-un sistem intern, persoanele fizice și juridice sînt obligate să respecte toate normele în vigoare, indiferent de momentul formulării lor, și, cu excepția statului însuși, ele nu pot participa în mod direct la crearea normelor juridice. Competența creării normelor juridice este competența unor organe specializate ale statului.

Faptul că este, în același timp, atât creator, cât și destinatar al normelor internaționale îi conferă statului o capacitate juridică plenară și întreg sistemul contemporan de drept internațional este structurat în funcție de acest caracter plenar al capacității juridice a statului.

1.1. Criteriile statalității

Statele posedă o omogenitate structurală, ceea ce le permite să-și asume *integral* drepturile și obligațiile juridice din sistem. Această omogenitate structurală este consecința faptului că statul suveran este admis în „comunitatea sau societatea subiectelor primare” doar dacă posedă anumite „calități statale” pe care le prescrie dreptul cutumiar.

Conform normei generale (cutumiare) de recunoaștere, calitatea de stat suveran – adică de subiect original sau primar de drept internațional – se naște *ipso jure* din momentul în care se poate constata că sînt întrunite cele trei criterii *de facto*:

- (a) un teritoriu definit;
- (b) o populație permanentă;
- (c) o putere publică efectivă, adică o putere și o organizare politică capabile să asigure funcțiile statului în plan intern (ordine juridică efectivă în teritoriu)¹² și, de asemenea, în plan extern (capacitatea de a se angaja în relații internaționale).

---

¹² Se observă că exigențele dreptului internațional nu depășesc un prag minimal. În termenii utilizați în teoria relațiilor internaționale, un stat care nu poate oferi cetățenilor săi bunuri de bază (ordine, libertăți publice sau mijloace elementare de subzistență) este o „structură politică inefectivă”, sau o „suveranitate negativă”, sau un „cvasi-stat”. În sistem au apărut și fenomene de disoluție statală care ilustrează inefectivitatea de ansamblu a unor structuri statale care nu pot îndeplini funcțiile minimale.

Acest standard constitutiv clasic, care presupune reunirea celor trei elemente enumerate mai sus, a fost confirmat relativ recent, în Avizul din 29 noiembrie 1991, al Comisiei de Arbitraj, în cadrul Conferinței pentru pace în Iugoslavia¹³.

Convenția de la Montevideo, încheiată în 1933 și denumită Convenția americană referitoare la statalitate, precizează, ca un criteriu distinct al statalității, capacitatea statelor de a se angaja în relații internaționale. O asemenea exigență era justificabilă în perioada în care a fost încheiată, întrucât, la acea vreme, statele coloniale nu puteau intra în relații juridice cu alte state, fără acordul metropolei¹⁴. S-a formulat și opinia că, în prezent, capacitatea statului de a se angaja în relații internaționale nu mai este un criteriu distinct al statalității decât, eventual, în logica raporturilor dintre statul federal, care este subiect primar de drept internațional, și statele federate care îl compun și care nu sînt subiecte propriu-zise de drept internațional; prin urmare, acest criteriu ar fi devenit „o finalitate, mai curînd decât un punct de plecare”¹⁵. Deși este adesea citată ca reper privind elementele statalității, pe motiv că textul său ar reprezenta o codificare a dreptului cutumiar în materie, totuși, Convenția de la Montevideo este opozabilă unui număr limitat de state, iar unii autori o consideră incompletă și depășită¹⁶.

1.1.1. Teritoriu definit

Nu poate exista un stat suveran fără teritoriu, așa cum nu există nici stat suveran fără populație. Conform unui principiu bine stabilit în dreptul cutumiar, statul dispăre ca subiect de drept internațional odată cu pierderea teritoriului său¹⁷.

Teritoriul de stat este o noțiune juridică, iar nu geografică. Prin urmare, unitatea teritoriului de stat este o unitate juridică, de vreme ce, geografic, teritoriul unui stat poate cuprinde fracțiuni care nu sînt contigue¹⁸. Ca noțiune juridică, teritoriul

---

¹³ „(...) statul, definit de regulă ca o colectivitate umană, se compune dintr-un teritoriu și o populație supusă unei puteri politice organizate; el se caracterizează prin suveranitate” (v. textul Avizului, în RGDIP, I/1992, p. 264).

¹⁴ Uneori, această condiție era ignorată, din considerente politice. Spre exemplu, India (colonie britanică) și Filipine (colonie americană) au avut relații externe independente, chiar înainte de obținerea independenței propriu-zise față de metropole. India a fost chiar membru în Societatea Națiunilor, cu toate că și-a dobîndit independența după ce Organizația a încetat să existe.

¹⁵ M. Craven, *Statehood, Self-determination and Recognition*, în *International Law*, M. Evans (ed.), 4th edition, Oxford University Press, Oxford, 2014, p. 217.

¹⁶ v. J. Klabbbers, *International Law*, 2017, cit., p. 75.

¹⁷ v. Q.D. Nguyen, P. Daillier, A. Pellet, *Droit international public*, cit., p. 398.

¹⁸ v. H. Kelsen, *Les rapports de système entre le droit interne et le droit international public*, RCADI, 14/1926, pp. 249-250.

de stat reprezintă sfera de competență spațială a statului, adică acea zonă în care normele juridice ale statului sînt valide, efective și executorii¹⁹.

În sensul dreptului internațional public, teritoriul de stat cuprinde:

- (1) spațiul terestru (inclusiv apele interioare);
- (2) spațiul aerian;
- (3) marea teritorială.

Teritoriul statal este separat de teritoriile altor state și/sau de spațiile libere, care nu fac obiectul suveranității statale, prin frontierele de stat. În funcție de natura spațiului delimitat, frontierele pot fi terestre, maritime și aeriene. Crearea unei frontiere de stat terestre presupune două faze distincte: (a) delimitarea frontierei și (b) demarcarea frontierei.

1.1.1.1. Delimitarea frontierei constă în identificarea, de principiu, a punctelor geografice prin care va trece linia de frontieră.

Linia de delimitare poate fi determinată pe baza următoarelor criterii:

- (a) astronomice (cazul frontierei dintre cele două state coreene, fixată pe o paralelă geografică);
- (b) politice (cazul delimitării noilor state independente pe liniile fostelor circumscripții coloniale);
- (c) istorice (cazul frontierelor fixate printr-un tratat anterior).

Delimitarea frontierei de stat se realizează fie pe cale convențională (regula), fie pe cale jurisdicțională (excepția). Tratatul bilateral de delimitare frontalieră implică un drept al reciprocității, constituit pe baze strict egalitare. În Europa, frontierele au fost fixate definitiv în secolul trecut, prin tratatele de pace care au încheiat cele două războaie mondiale. Faptul că stabilirea unor frontiere europene prin tratate multilaterale a implicat decizia marilor puteri învingătoare (drept al puterii) nu pune în discuție, în nici un fel, validitatea acestor frontiere. Consimțământul tuturor statelor vizate a fost exprimat conform dreptului internațional, iar tratatele încheiate au fost apoi respectate de state, astfel încît „dreptul puterii” a fost consolidat prin „dreptul reciprocității”²⁰.

---

¹⁹ v. Ch. Rousseau, *Droit international public*, cit., p. 84.

²⁰ Stabilitatea frontierelor europene a fost confirmată, în anul 1975, prin Actul final al Conferinței de la Helsinki. Este adevărat că există o doctrină care califică acte de tipul Actului final de la Helsinki ca fiind „acte concertate neconvenționale” și care conchide, eronat în opinia noastră, că aceste acte nu ar produce efecte juridice sau, mai precis, că nu ar produce efecte obligatorii. Actul final de la Helsinki nu posedă forța obligatorie a actelor convenționale; el posedă, în schimb, forța obligatorie a actelor unilaterale. Iar faptul că acte de acest tip sînt „concertate”, adică rezultă din negocieri prealabile, nu înseamnă, *ipso facto*, că ar fi lipsite de validitate ca acte unilaterale; pentru doctrina care susține, în mod eronat, absența forței juridice, v. Q.D. Nguyen, P. Daillier, A. Pellet,

Un aspect particular al delimitării frontierelor terestre îl reprezintă delimitarea frontierelor în interiorul unui stat care se dezmembrează, așa cum a fost cazul Iugoslaviei. După ce Consiliul de Securitate a atras atenția părților implicate că este exclusă recunoașterea unor delimitări stabilite prin forță²¹, Comisia de arbitraj, instituită prin Conferința de pace, a declarat că, în materia delimitărilor terestre, este aplicabil un vechi principiu, numit *uti possidetis juris*:

„Principiul *uti possidetis juris* (...), chiar dacă a fost recunoscut inițial în reglementarea chestiunilor de decolonizare din America și Africa, este azi un principiu cu caracter general”²².

În același an, judecând un litigiu frontalier, Curtea Internațională de Justiție a afirmat:

„*Uti possidetis* este prin esență un principiu retroactiv, care transformă în frontiere internaționale limitele administrative create la origine pentru cu totul alte scopuri”²³.

Termenul „principiu”, utilizat atât de Comisie, cât și de Curte, nu trebuie să inducă în eroare: *uti possidetis juris* este o regulă cutumiară, și nu un principiu general de drept.

În fine, delimitarea frontierei se poate realiza și prin hotărîre judecătorească sau arbitrală. De altfel, cele mai multe dintre cauzele care ajung pe rolul Curții Internaționale de Justiție sau al tribunalelor arbitrale internaționale au ca obiect delimitări teritoriale, în special stabilirea frontierelor maritime. Hotărîrile acestor instanțe au creat o jurisprudență bogată și detaliată, în domeniul stabilirii jurisdicționale a frontierelor.

În mod particular, după retragerea Irakului din Kuveitul invadat, granița dintre Irak și Kuveit a fost stabilită printr-o rezoluție a Consiliului de Securitate al ONU²⁴.

Droit international public, cit., p. 382 et seq. Ulterior Actului final de la Helsinki, au existat mai multe modificări teritoriale în interiorul frontierelor deja recunoscute (e.g., în interiorul fostei Cehoslovacii și al fostei Iugoslavii) și o singură modificare de frontieră statală în afara limitelor stabilite la Helsinki (Crimeea, anexată de Rusia, în 2014, de la Ucraina).

²¹ v. Consiliul de Securitate al ONU, Rezoluțiile 171/1991 și 752/1992.

²² Avizul nr. 3 al Comisiei de arbitraj, din 11 ianuarie 1992. Acest act împreună cu Avizul nr. 2, din aceeași dată, au fost publicate în RGDIP, 1/1992, p. 266 și p. 268.

²³ v. CIJ, *Diferendul frontalier, terestru, insular și maritim* (El Salvador c. Honduras, intervenient Nicaragua), hotărîrea din 11 septembrie 1992, *Rec.*, p. 388.

²⁴ Această Rezoluție este criticată, pe motiv că delimitarea frontalieră nu ar intra în competențele Consiliului de Securitate al ONU. V. J. Klabbbers, *No More Shifting Lines? The Report of the Iraq-Kuwait Boundary Demarcation Commission*, *International and Comparative Law Quarterly*, vol. 43, 4/1994, pp. 904-913. În opinia noastră, această

1.1.1.2. Demarcarea frontierei constă în jalonarea propriu-zisă, în teren, a unor semne corespunzătoare liniei de frontieră. Demarcarea, ca act de executare a delimitării, este efectuată de comisii de experți. Ori de câte ori situația din teren impune mici modificări față de linia de delimitare inițială (de pildă, pentru a nu diviza o mică localitate), comisiile pot efectua aceste modificări pe baze echitabile, ceea ce înseamnă că oferă compensări pentru pierderea unei suprafețe de teren într-o zonă, prin cedarea unei suprafețe comparabile într-o altă zonă, asupra căreia părțile cad de acord²⁵.

Teritoriul nu presupune însă, în mod necesar, prezența unor frontiere fixate în integralitate; din perspectiva dreptului internațional, existența unui nucleu teritorial nedisputat este suficientă pentru a considera că acest criteriu al statalității este îndeplinit. Numeroase state au avut sau au diferende de natură teritorială cu vecinii lor și există situații – cum este cazul Israelului – în care rezolvarea unor astfel de controverse și definitivarea delimitărilor frontaliere sînt aproape imposibile.

1.1.1.3. Modul de dobîndire a teritoriului (titlul teritorial) este o temă pe care doctrina clasică a tratat-o în amănunt. În doctrina contemporană, ea apare însă ca un aspect marginal, deoarece nu mai există teritorii terestre nesupuse suveranității unui stat²⁶.

Pe scurt, doctrina clasică împarte modurile de dobîndire a titlului teritorial în:

- (a) dobîndire cu titlu original, care include ocupația, accesiunea și decizia pontificală (sau titlul pontifical); și
- (b) dobîndire cu titlu derivat, care include cesiunea, *debellatio* și prescripția achizitivă.

Printre modurile originare de dobîndire a teritoriului este enumerată, uneori, și descoperirea geografică. O asemenea asociere pleacă de la prezumția că teritoriul descoperit era nelocuit sau că locuitorii lui ar fi avut un statut inferior față de europenii care au descoperit acel teritoriu; juridic, teritoriul era considerat *res nullius*. De pildă, Hugo Grotius considera *descoperirea* teritoriilor *res nullius* ca fiind titlul prioritar, inclusiv în raport cu un titlu pontifical concurent. O vreme, s-a acceptat ideea că descoperirea geografică furnizează „un început de titlu”, un

---

competență de delimitare reprezintă o competență implicită în procesul de restabilire a păcii (*status quo ante*).

²⁵ v. Ch. Rousseau, *Droit international public*, cit., pp. 262-263; M.I. Niciu, *Drept internațional public*, cit., p. 242.

²⁶ Pretențiile unui grup de state de a exercita suveranitatea asupra unor sectoare din Antarctica, bazate pe descoperire, anexare simbolică sau contiguitate, au fost „congelate” prin Tratatul de la Washington, din 1959. Tratatul ar fi trebuit să facă obiectul unei revizuirii, după 30 de ani. Avînd în vedere că acest lucru nu s-a întîmplat, putem presupune că statele părți sînt atașate definitiv de *status quo*-ul instituit prin Tratat.

titlu imperfect (*inchoate title*), adică „embrionar și provizoriu”²⁷. Însă există și opinii care resping conceptul de *inchoate title*²⁸ sau chiar teza – considerată „etnocentrică”²⁹ – a titlului teritorial justificat de o descoperire geografică. În plus, teoria descoperirii geografice, ca mod de dobândire a teritoriului în dreptul internațional, a căzut în desuetudine și pentru că dezvoltarea relațiilor internaționale a făcut necesar ca teritoriul să se afle în posesia și sub controlul efectiv al unei puteri publice³⁰.

Unele dintre modurile de dobândire a titlului teritorial evidențiază concepte care au împrumutat, în dreptul internațional, logica noțiunilor analoge din dreptul roman al proprietății. De pildă, la fel ca descoperirea geografică, ocupația (*occupatio*) implică dobândirea unui teritoriu care nu aparține nimănui și care este, deci, *res nullius*³¹. Pe de altă parte, prescripția achizitivă (*prescriptio*), presupune validarea titlului teritorial, în ciuda unor pretenții contrare. În ambele cazuri, dobândirea titlului se justifică prin exercitarea necontestată a puterii publice de-a lungul unei perioade întinse de timp, însoțită de voința puterii publice de a se manifesta suveran (*animus occupandi*). Firește, în prezent, prescripția achizitivă nu mai poate opera, deoarece este cu totul improbabil ca un stat să abandoneze o porțiune din teritoriu (*derelictio*).

De altfel, nici unul dintre modurile istorice de dobândire a teritoriilor nu ar mai fi acceptat astăzi în sistemul internațional. Cucerirea (*debellatio*) este delegitimată, întrucât războiul de agresiune (care este instrumentul de cucerire) a devenit un fapt internațional ilicit; iar un titlu obținut în mod ilicit, prin utilizarea forței, nu ar putea fi considerat un titlu valid (*ex injuria jus non oritur*)³². Nici cesiunea,

²⁷ v. Ch. Rousseau, *Droit international public*, cit., pp. 244-245.

²⁸ v. I. Brownlie, *Principles of Public International Law*, cit., pp. 149-150.

²⁹ J. Crawford, *The Creation of States in International Law*, 2nd edition, Oxford University Press, Oxford, 2006, p. 271.

³⁰ Raționamentul arbitrilor Max Huber, în cauza *Insula Palmas*, este exemplificativ și edificator, în acest sens [v. CIJ, *Insula Palmas* (Țările de Jos c. SUA), *Reports of International Arbitral Awards*, 1928, vol. II, p. 829 și urm.; v. *supra*, Capitolul IV, Secțiunea a II-a (§1. Statul suveran)].

³¹ În prezent, mai există un singur caz, *sui generis*, care a fost raportat ca aparținând conceptului de *res nullius*: zona Bir-Tawil, în suprafață de aproximativ 2600 kmp, situată între Sudan și Egipt. Cu toate că subzistă o veche dispută frontalieră între cele două state, ambele au renunțat la orice pretenții asupra acestei zone și nici un alt stat nu pretinde suveranitatea asupra ei. Bir-Tawil este un deșert stîncos, locuit cîndva de tribul ababda, care nu mai are însă rezidenți permanenți; zona nu este guvernată (v. *Welcome to the land that no country wants*, *The Guardian*, 3 martie 2016).

³² Totuși, atunci cînd principiul *ex injuria jus non oritur* concurează cu principiul *ex factis jus oritur*, acesta din urmă va prevala, prin consolidarea stării de fapt. De aceea, un titlu teritorial obținut în mod ilicit se va consolida în temeiul efectivității lui, atunci cînd statele, chiar dacă îl contestă inițial, sfîrșesc prin a-l accepta ca atare. Iar dacă autorul

care este o modalitate pașnică de dobândire a titlului teritorial, nu a mai apărut în practica statelor. Exemplele clasice de transfer al unor teritorii de la un stat la altul datează din a doua jumătate a secolului al XVII-lea sau, mai recent, din secolul al XIX-lea. De pildă, în 1664-1667, Țările de Jos au cedat britanicilor așezarea New Amsterdam, situată pe vârful sudic al insulei Manhattan, în schimbul unei mici insule, Run, din arhipelagul indonezian, valoroasă pentru plantațiile ei de nucșoară, și a unei fișii de pământ din America de Sud, bogată în minereuri de bauxită și cunoscută azi sub numele de Surinam; așezarea New Amsterdam a fost redenumită de britanici, după numele Ducelui de York, și a devenit New York City. Alte exemple de cesiune teritorială includ vânzarea zonei Alaska, Statelor Unite, de către Rusia, în 1867, sau a Louisianei, tot Statelor Unite, în 1803, de către Franța.

Prin urmare, într-un sistem în care diferendele frontaliere sînt tot mai puține și frontierele s-au stabilizat, problema modului de dobândire a teritoriului sau cea a confruntării titlurilor teritoriale nu mai prezintă vreo relevanță practică și rămîne o chestiune de interes pur teoretic³³.

Cu toate acestea, un caz relativ recent a readus în discuție, aproape anecdotic, problema modului de dobândire a teritoriului în dreptul internațional public. Este cazul așa-numitului Principat Sealand, al cărui teritoriu se pretinde a fi o insulă artificială (sub forma unei platforme de oțel, fixată pe două coloane de beton), situată în Marea Nordului, la o distanță de aproximativ 10 km de coasta britanică Suffolk. Principatul Sealand s-a autoproclamat stat independent și suveran la 2 septembrie 1967, după ce platforma-teritoriu (un vechi fort englez, abandonat) a fost ocupată de un fost ofițer al armatei britanice, aflat în conflict cu autoritățile din cauza unui post de radio pirat. De atunci, fondatorul său a continuat să pretindă recunoașterea Principatului ca subiect de drept internațional. Această entitate are o suprafață de aproximativ 1.300 mp și, în anul 1978, avea o populație declarată de 106 cetățeni; s-a organizat ca monarhie constituțională, are o constituție, drapel, imn național și monedă proprie (dolarul sealandez); emite timbre poștale și are o pagină de internet³⁴ unde publică un ziar online, *Sealand News*. La 15 mai 2004, echipa națională de fotbal a Principatului Sealand ar fi jucat primul său meci oficial, împotriva echipei naționale de fotbal a insulelor Åland (scor 2:2), iar din 11 februarie 2007, Principatul poate fi vizitat de turiști. În

---

actului contestat este un membru permanent al Consiliului de Securitate al ONU, atunci nu există nici un mecanism de blocare a efectivității titlului. Anexarea Crimeei de către Rusia, în 2014, a fost analizată, printre altele, și în acești termeni. Situația creată de China, în Tibet, poate fi privită, la rîndul ei, prin aceeași lentilă.

³³ v., în special, I. Brownlie, *Principles of Public International Law*, cit., p. 130 et seq.

³⁴ sealandgov.org/ (accesată la 10.01.2023).

1987, apele teritoriale britanice au fost extinse la 12 mile marine și, de atunci, Principatul Sealand se află în mijlocul acestor ape teritoriale.

Firește, Principatul Sealand nu a fost niciodată recunoscut ca subiect de drept internațional, nici măcar atunci când, înainte de extinderea apelor teritoriale britanice, în 1987, Regatul Unit considera că această entitate se află în afara jurisdicției sale. În Germania și în SUA există deja decizii judiciare conform cărora Principatul Sealand nu îndeplinește criteriile statalității și nu poate fi considerat subiect de drept internațional public. De pildă, în cauza *In re Duchy of Sealand*, Tribunalul Administrativ din Köln a statuat, la 3 mai 1978, că o platformă artificială nu poate fi asimilată teritoriului statal, în sensul dreptului internațional public; teritoriul unui stat trebuie să fie o parcelă naturală de teren, iar o insulă artificială, chiar dacă este ancorată efectiv pe un teren propriu-zis, nu poate fi considerată teritoriu natural³⁵.

În fine, merită remarcat faptul că statul este singurul subiect de drept internațional a cărui autoritate se întemeiază (și) pe teritoriu. Spre deosebire de state, autoritatea organizațiilor internaționale are o bază mai curînd funcțională, reprezentată de competențe. De altfel, chiar și statele cooperează tot mai mult în contextul unor regimuri funcționaliste (de comerț, apărare, securitate sanitară, protecția drepturilor omului, piață comună etc.). De aceea, discuțiile despre teritoriu, în dreptul internațional public, s-au mutat de la chestiunea titlurilor teritoriale clasice sau a delimitărilor frontaliere spre subiecte mai recente, care nu au primit încă, neapărat, o soluție juridică definitivă. Se vorbește, de pildă, despre deteritorializarea statului, ca urmare a abordării funcționaliste a competențelor lui³⁶, sau despre cazuri în care statele își separă teritoriul de autoritatea și jurisdicția proprie, prin acte de închiriere a teritoriului statal către un alt stat³⁷.

În același context al deteritorializării statului se încadrează și dezbaterile recente, cu tentă marxistă, legate de practica tratatelor bilaterale de investiții, care presupun închirierea unor fonduri agricole³⁸. Beneficiarii acestor tratate pot fi state sau investitori privați. De pildă, țări precum India, Coreea de Sud, Arabia Saudită și alte state din zona Golfului Persic, precum și unele fonduri de investiții

---

³⁵ *In re Duchy Sealand* (Case no. 9 K 2565/77), Tribunalul administrativ Köln, 3 mai 1978, uniset.ca/naty/80ILR683.htm (accesată la 10.01.2023).

³⁶ v. A.-M. Slaughter, *A New World Order*, cit.

³⁷ v. *infra*, Capitolul IV, Secțiunea a 2-a [1.2.1. Competențe teritoriale (principiul teritorialității)].

³⁸ v. J. von Bernstorff, *The Global "Land-Grab", Sovereignty and Human Rights*, *ESIL Reflections*, vol. 2, 9/2013; M.E. Margulis, N. McKeon, M.S. Borras Jr., *Land Grabbing and Global Governance: Critical Perspectives*, *Globalizations*, vol. 10, 1/2013, p. 1-23; O. de Schutter, *The Green Rush: The Global Race for Farmland and the Rights of Lands Users*, *HILJ*, vol. 52, 2/2011, pp. 503-559.

din Europa sau din SUA au închiriat și, într-o măsură mai mică, au cumpărat suprafețe imense de teren agricol aflat în proprietatea diferitor state din Africa, din America Latină, din Asia sau din Europa de Est. Această tendință, supra-numită „cursa verde”, a generat numeroase îngrijorări în rîndul activiștilor de stînga, iar discuțiile care au urmat se poartă inclusiv pe terenul dreptului internațional public.

Principala preocupare exprimată este legată de pierderea treptată a autorității naționale de decizie și diminuarea controlului efectiv asupra unor mari suprafețe din teritoriul de stat. Cu toate că statul care închiriază aceste terenuri își păstrează formal un control jurisdicțional ultim, această practică ar crea, în opinia adversarilor ei, „o perforație structurală în țesătura teritoriului național suveran”³⁹ și ar eroda elementul ordonator central al dreptului internațional, care este statul-teritoriu. Reuniți într-o mișcare numită „Suveranitate alimentară”, criticii tendinței amintite încearcă să combată, prin acest concept evaziv, tentativele de constituire, la nivel internațional, a unui regim juridic pentru închirierea terenurilor agricole. Printre altele, au încercat să asimileze ideea de „suveranitate alimentară” noțiunii de suveranitate permanentă asupra resurselor naturale, consacrată în perioada decolonizărilor; au invocat drepturi colective și drepturi ale omului, care ar fi afectate de practica închirierii terenurilor agricole; au acuzat statele de complicitate la acțiuni contrare propriului lor interes național; și, printr-un *lobby* puternic susținut de ONG-uri transnaționale, au pretins Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură să adopte un Ghid de gestiune a terenurilor închiriate, care să sublinieze exigența respectării drepturilor omului în astfel de situații. Acest proiect de ghid conține însă norme de tip *soft law*, care nu obligă în nici un fel destinatarii lor. În plus, toate aceste controverse legate de închirierea unor teritorii de stat, fără nici o consecință asupra jurisdicției teritoriale, pleacă, în fond, de la o premisă eronată, de la confuzia de bază între regimul juridic al proprietății (*dominium*) și cel al suveranității (*imperium*).

1.1.2. Populație permanentă

Populația statelor moderne este sedentară, stabilă în interiorul frontierelor care delimitează teritoriul de stat. Este irelevant cum a apărut populația pe teritoriul statului sau cum își menține caracterul permanent. De asemenea, nu există un standard cantitativ al acestui criteriu; microstate precum Andorra, Monaco, Liechtenstein, San Marino, Nauru, Vanuatu, care au sub 100.000 de locuitori, sînt subiecte primare de drept internațional și întrunesc toate atributele statalității, deși, uneori, au ales să externalizeze una sau mai multe dintre funcțiile tradițio-

---

³⁹ S. Saskia, *Land Grabs Today: Feeding the Disassembling of National Territory, Globalizations*, vol. 10, 1/2013, p. 43.

nale ale statului. Spre exemplu, Liechtenstein are forțe polițienești interne, dar nu dispune și de forțe militare proprii; începînd din 1919, apărarea statului și a cetățenilor săi a fost încredințată Elveției, fără ca acest lucru să-i diminueze însă calitatea de subiect primar de drept internațional⁴⁰. Expresie a capacității lor generale, microstatele posedă fiecare cîte un vot în Adunarea Generală a Națiunilor Unite, la fel ca SUA, India, Brazilia, Germania, Rusia ș.a.

Totuși, populația unui stat trebuie să genereze

„o formă permanentă de viață comună, adică să împărtășească un destin comun. (...) Comunitatea unui stat trebuie să aibă un rol decisiv în felul în care se răspunde unor nevoi esențiale care însoțesc omul, de la naștere pînă la moarte. Aceste nevoi includ educația, formarea profesională, asistența în toate încercările vieții și asigurarea unor mijloace de subzistență, atunci cînd este cazul”⁴¹.

Prin urmare, așa-numiții cetățeni ai autoproclamatului Principat Sealand nu pot fi asimilați populației unui stat, întrucît nu alcătuiesc o astfel de comunitate: cu excepția a 30-40 de persoane care trăiesc în permanență pe platforma-„teritoriu” și care sînt responsabili cu apărarea „statului” și cu întreținerea instalațiilor sale, prezența celorlalți „cetățeni” se limitează la vizite ocazionale; în plus, suprafața „teritoriului” acestui Principat, de doar 1.300 mp, nu permite fizic rezidența permanentă a tuturor „naționalilor” săi.

1.1.3. Putere publică efectivă

Dintre criteriile care trebuie să fie îndeplinite pentru a putea califica o entitate drept stat, teritoriul și populația sînt elemente cu caracter formal și, ca atare, sînt relativ ușor de evaluat: ele fie există, fie nu există. Pe de altă parte, criteriul unei puteri publice efective, capabilă să exercite controlul asupra teritoriului și asupra populației, este mai curînd o condiție non-materială și, prin urmare, mai dificil de evaluat.

Dreptul internațional pretinde în mod strict ca puterea publică să posede o capacitate *reală* de a exercita principalele funcții statale. Mai concret, puterea publică este efectivă dacă are capacitatea să mențină ordinea publică în interior (prin emiterea și aplicarea normelor juridice), dacă permite accesul străinilor la un tribunal independent și imparțial și dacă asigură, în exterior, reprezentarea statului și respectarea angajamentelor internaționale.

---

⁴⁰ Totuși, în 1920, absența unei armate proprii și delegarea atribuțiilor de apărare națională au afectat negativ candidatura statului Liechtenstein la calitatea de membru al Societății Națiunilor. Ulterior, aceste aspecte nu au mai constituit un impediment pentru admiterea în ONU, Organizație în care Liechtenstein a devenit membru în anul 1990.

⁴¹ *In re Duchy Sealand* (Case no. 9 K 2565/77), Tribunalul administrativ Köln, 3 mai 1978, *cit.*

Din punct de vedere al acestui criteriu al statalității, este indiferent dacă vorbim despre o dictatură sau de o democrație liberală, atîta timp cît puterea publică poate asigura ordinea internă. Dreptul internațional nu pretinde un anumit regim politic, cu toate că valorile pe care le exprimă o bună parte din normele internaționale (mai ales în materia drepturilor omului) sînt în acord cu principiile de bază ale democrațiilor liberale⁴². Eventual, tipul regimului politic intern poate fi relevant din punct de vedere politic, drept criteriu al recunoașterii internaționale.

În cauza *Personalul diplomatic și consular al SUA la Teheran*, CIJ a calificat obligația de a menține ordinea publică drept obligație de diligență, sau *due diligence*, conform standardului din dreptul anglo-saxon. Obligația de diligență pretinde ca statul să prevină și să reprime comportamentele ilicite de pe teritoriul său. Determinarea acestei obligații printr-un standard juridic o califică automat drept obligație de tip *jus aequum*, iar nu ca obligație *jus strictum*, de tip absolut. Prin urmare, evaluarea îndeplinirii sau neîndeplinirii obligației de diligență a statului, de a menține ordinea publică, implică o analiză contextuală, *in concreto*, a comportamentului statului, în circumstanțele date.

Importanța existenței unei puteri publice efective a fost subliniată de arbitrul Max Huber în cauza *Insula Palmas*, într-un context legat de titlul teritorial asupra acestei insule. Logica pe care a aplicat-o arbitrul, pentru a justifica importanța existenței unei puteri publice efective asupra unui teritoriu, poate fi extinsă și la contextul statalității propriu-zise. În cauza *Insula Palmas*, diferendul viza suveranitatea asupra insulei omonime, situată între Filipine (fostă colonie spaniolă) și Indonezia (colonie olandeză). În urma războiului dintre SUA și Spania, Filipine a încetat să mai fie colonie spaniolă și a devenit colonie americană. Disputa privind suveranitatea asupra Insulei Palmas a apărut după această cesiune, care s-a petrecut în 1898. Pe de o parte, Insula Palmas fusese descoperită de spanioli și, ca atare, Spania putea invoca un titlu teritorial pe baza acestui fapt, al descoperirii geografice. Pe de altă parte, olandezii erau cei care au ocupat și au administrat efectiv acel teritoriu. Arbitrul Huber a considerat că, la momentul cesiunii teritoriale (data critică, în opinia lui), descoperirea în sine a unui teritoriu nu era suficientă, potrivit dreptului internațional, pentru a justifica un titlu

---

⁴² John Rawls a propus recunoașterea statalității doar în cazul democrațiilor liberale (*The Law of Peoples*, Harvard University Press, Cambridge, 1999). Totuși, o astfel de propunere este problematică și creează dificultăți, de vreme ce, practic, nu este clar cine ar avea competența să califice un regim politic drept democrație liberală și nici care ar fi standardele minime, în acest sens. Apoi, o astfel de propunere exclude din sistem cel puțin două mari puteri, ceea ce o face, o dată în plus, nerealistă. Într-o opinie mai temperată, Thomas M. Franck consideră că dreptul internațional, deși nu include printre criteriile statalității prezența unui regim politic intern democratic, ar recunoaște, totuși, existența unui „drept emergent la guvernare democratică” (*The Emerging Right to Democratic Governance*, AJIL, 86/1992, pp. 46-91).

teritorial; mult mai importante erau, în schimb, stăpînirea propriu-zisă (posesia) și guvernarea efectivă a aceluși teritoriu. De aceea, arbitrul a decis că titlul teritorial asupra Insulei Palmas aparține Olandei. În opinia arbitrului Huber, importanța atribuită guvernării efective are legătură cu alocarea responsabilității internaționale, în special atunci cînd ea este asociată obligației de a proteja drepturile străinilor: în absența unei guvernări efective, celelalte state nu ar avea cui să pretindă respectarea obligației internaționale de protecție a străinilor⁴³.

Necesitatea de a putea determina titularul răspunderii internaționale este și considerentul principal care impune recunoașterea personalității juridice a *subiectelor primare provizorii*. Acestea sînt subiecte *de facto*, care exercită un control politic efectiv asupra unei porțiuni considerabile a teritoriului de stat⁴⁴; ele rămîn, în principal, doar subiecte ale unor obligații internaționale. Este cazul beligeranților și al insurgenților constituiți în mișcări de eliberare națională, mișcări revoluționare (care urmăresc lichidarea puterii politice constituționale) sau în mișcări secesioniste. Mișcările de eliberare națională au fost legitimate în sistemul internațional modern prin recunoașterea dreptului la autodeterminare. Acest drept a fost „motorul” procesului de decolonizare. O mișcare de eliberare poate fi integrată în sistemul internațional chiar și atunci cînd nu posedă controlul efectiv al unei porțiuni din teritoriul pe care îl revendică⁴⁵. În sistemul internațional contemporan, războaiele civile nu pot rămîne în afara cîmpului de aplicare al unor norme imperative, cum sînt cele ale dreptului umanitar; prin urmare, este important să se poată determina o entitate care să răspundă pentru neaplicarea normelor internaționale privind conducerea războiului. Totuși, atunci cînd insurrecția eșuează, recunoașterea provizorie a acestor subiecte *de facto* încetează.

Sistemul contemporan de state prezintă și *fenomene de disoluție a puterii publice*. Există guverne care devin incapabile să susțină scopurile primare ale societății. De exemplu, nu pot proteja populația de violența pe care o provoacă grupuri înarmate infiltrate pe teritoriul statului sau care s-au organizat în interiorul său, nu pot susține un nivel minim de producție și circulație a bunurilor de primă necesitate, nu pot asigura sănătatea publică sau funcționarea unui sistem educațional, nu pot furniza securitate juridică sau exercițiul drepturilor civile și politice, permit corupției, unul dintre factorii principali de erodare a autorității, să devină endemică. În teoria relațiilor internaționale, statele care prezintă simptome de

⁴³ v. arbitrajul *Insula Palmas* (Țările de Jos c. SUA), *Reports of International Arbitral Awards*, vol. II, p. 829.

⁴⁴ v. G. Schwarzenberger, *The Fundamental Principles of International Law*, RCADI, 87/1955, p. 231.

⁴⁵ De exemplu, Organizația pentru Eliberarea Palestinei, care a declarat unilateral existența statului palestinian (1988) – o declarație inefectivă, în absența controlului politic asupra teritoriului revendicat (v. Q.D. Nguyen, P. Daillier, A. Pellet, *Droit international public*, *cit.*, pp. 459-461).

disoluție se numesc „state eșuate” (*failed states*). Totuși, odată ce un stat există, el beneficiază de o puternică prezumție de continuitate, menită să asigure securitatea și stabilitatea internațională. De aceea, patologia statelor eșuate nu le afectează calitatea de subiecte primare de drept internațional, însă le alterează semnificativ efectivitatea. De pildă, Somalia, al cărei guvern a fost când inefectiv, când inexistent, încă de la începutul anului 1990, este considerată, în continuare, subiect de drept internațional, cu toate că este calificată drept stat eșuat⁴⁶.

Restabilirea puterii publice este un proces dificil și de durată, deoarece implică uneori o reconstrucție instituțională completă. Aceasta se realizează prin intervenția sau cu suportul instituțiilor internaționale care asigură, de regulă, administrația publică provizorie. Juridic, deși nu mai este independent, statul își menține totuși suveranitatea și calitatea de membru al organizațiilor internaționale. Cazul Irakului este ilustrativ în acest sens. La 20 martie 2003, o coaliție militară condusă de Statele Unite a invadat Irakul, pe motiv că statul nu ar fi renunțat la programul de creare a armelor de distrugere în masă și, prin urmare, ar fi acționat contrar Rezoluției 687 (1991) a Consiliului de Securitate al ONU. În aprilie 2003, forțele multinaționale au ocupat Bagdadul și au creat Autoritatea Provizorie a Coaliției, aflată sub control american, care urma să exercite temporar puterea publică în Irak.

În iunie 2004, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția 1546 (2004), prin care a aprobat înființarea unui guvern suveran interimar al Irakului, căruia i s-a conferit o autoritate deplină pînă la 30 iunie 2004, dată la care ocupația ar fi urmat să înceteze, Autoritatea Provizorie a Coaliției să se desființeze, iar Irakul să își redobîndească suveranitatea deplină. Rezoluția mai nota că prezența forțelor multinaționale în Irak se datora unei solicitări din partea Guvernului interimar al Irakului și că ele asigurau atribuțiile de securitate ale statului, pînă cînd acestea urmau să poată fi preluate de forțele irakiene. Irakul și-a redobîndit suveranitatea deplină la data indicată în Rezoluția Consiliului de Securitate. Dar conflictele violente dintre șiiți și sunniți, numărul tot mai mare de victime în rîndul populației civile, precum și consolidarea grupării Al-Quaeda în Irak au împiedicat retragerea forțelor Coaliției; mai mult, în ianuarie 2007, după un an în care violențele au atins cote maxime, președintele american George W. Bush a anunțat o creștere semnificativă a prezenței militare în regiune. Abia în mai 2007, Parlamentul irakian le-a cerut Statelor Unite să stabilească un calendar pentru retragerea treptată a forțelor militare desfășurate de Coaliție. Primele state care și-au retras

---

⁴⁶ Alte exemple de state eșuate sînt Afganistan, Angola, Burundi, Republica Democratică Congo, Irak, Liban, Liberia, Sierra Leone, Sudan sau Venezuela. Unele dintre aceste state au restabilit o putere publică mai mult sau mai puțin efectivă, altele încă nu [v., în general, R.I. Rotberg (ed.), *When States Fail. Causes and Consequences*, Princeton University Press, Princeton, 2004].

militarii au fost Marea Britanie și Danemarca, însă violențele au continuat și în 2008.

Un acord internațional încheiat în 2008 între SUA și Irak prevedea retragerea trupelor americane din orașele irakiene, pînă la 30 iunie 2009, și retragerea lor completă din Irak, pînă la 31 decembrie 2011. În iunie 2009, trupele americane au predat forțelor irakiene atribuțiile de securitate, dar au continuat să colaboreze cu ele și după această dată. Ultimul contingent de trupe americane s-a retras din Irak la 18 decembrie 2011, însă în lunile care au urmat acestei retrageri infracționalitatea și violențele au crescut semnificativ, iar instabilitatea politică s-a accentuat. Au urmat Primăvara Arabă, războiul din Siria, referendumul din 2011, în care 92% dintre kurzii irakieni au votat pentru independență, Statul Islamic și războiul civil din 2014-2017, precum și multe alte turbulențe interne, politice și militare. Pe scurt, modul în care s-a derulat reconstrucția Irakului nu face decît să demonstreze precaritatea și relativitatea soluțiilor de restabilire a puterii publice în statele eșuate, expuse disoluției.

1.2. Suveranitatea statului

Noțiunea de suveranitate a statului este strîns legată de procesul de construcție a statului modern, iar geneza suveranității „face corp comun cu istoria Occidentului”⁴⁷. În primele secole ale Evului Mediu, suveranitatea este absentă, pentru că autoritatea supremă asupra comunităților politice era exercitată de Împăratul Roman și de Suveranul Pontif. *Imperium*-ul Împăratului Roman asupra regiilor teritoriale, care își consolidează puterea abolind autonomia structurilor feudale, se erodează în timp, la fel cum se erodează și autoritatea Bisericii Catolice. Este un proces de descentralizare a competențelor imperiale și pontificale, însoțit de un proces concomitent de centralizare a competențelor de tip suveran pe care le dețineau suzeranii feudali și care sînt cedate, pe rînd, regiilor teritoriale.

Are loc un proces de tranziție, de la noțiunea de *suzeranitate* (o simplă poziționare ierarhică a suzeranului-protector față de vasalul-client) la *suveranitate* (putere a suzeranului asupra tuturor celor plasați în structura sa ierarhică). Așa cum demonstrează Paul Guggenheim, se consolidează în timp o nouă regulă fundamentală de natură cutumiară, conform căreia dreptul particular al noilor entități politice primează asupra dreptului general (imperial)⁴⁸.

Transferul competențelor de la suzeranii locali la regii teritoriale a început cu jurisdicția, a continuat cu competența în materia războiului și a păcii, competența

---

⁴⁷ v. A. Rigaudière, *L'invention de la souveraineté, Pouvoirs*, 67/1993, p. 5.

⁴⁸ v. P. Guggenheim, *La souveraineté dans l'histoire du droit des gens*, în *Mélanges Offerts à Henri Rolin. Problèmes du Droit des Gens*, cit.

prelevării impozitelor și a taxelor și a sfârșit cu competența de a bate monedă⁴⁹. Interzicerea războaielor private este consecința imediată a convergenței atribuțiilor suverane în mâinile suveranului teritorial și reprezintă un punct de transformare radicală a naturii relațiilor internaționale. Suveranii monopolizează relațiile politice internaționale.

La sfârșitul secolului al XVI-lea, odată cu apariția celebrei opere a lui Jean Bodin (*Les six livres de la République*), se construiește conceptul suveranității indivizibile și absolute, care a marcat semnificativ și durabil nu doar Franța, ci și majoritatea statelor de tip *civil law*. A judeca, a legifera, a bate monedă, a preleva impozite și taxe, a declara războiul și a încheia pacea sînt competențe exclusive care definesc puterea suverană. Ele reprezintă fațeta internă a suveranității și se confundă cu puterea publică efectivă pe care o exercită statul. Fațeta externă a suveranității, cea operativă în dreptul internațional, este, în esență, independența: din perspectiva dreptului internațional, statul este suveran în măsura în care, dependent doar de dreptul internațional public, nu este subordonat dreptului intern al nici unui alt stat⁵⁰; este ceea ce afirmă și arbitrul Max Huber, în alți termeni, în hotărîrea arbitrală pronunțată în 1928, în arbitrajul *Insula Palmas*.

Ca o consecință a suveranității interne, statul exercită două categorii de competențe (puteri) legate de celelalte două elemente constitutive, teritoriul și populația. Distincția între competențele teritoriale și competențele personale ale statului este o distincție primară, care pune în lumină relațiile dintre cele trei elemente constitutive. Noțiunea de „competență” a statului este sinonimă cu cea de „jurisdicție”, iar doctrina utilizează, în această privință, diviziunea tripartită clasică: jurisdicție executivă, judiciară și legislativă⁵¹.

Competența sau puterea pe care o deține statul suveran nu este indivizibilă, așa cum pretinde postulatul politic al lui Bodin, ci, dimpotrivă, ea este perfect divizibilă. Criteriul divizibilității nu este altceva decît criteriul funcțiilor statale. Iar aceste funcții pe care trebuie să le îndeplinească statul sînt aceleași, în cazul tuturor statelor suverane; diferă doar capacitatea de a le asuma. De altfel, divizibilitatea competențelor statale este premisa oricărui proces de centralizare internațională.

---

⁴⁹ Dacă privim actualul proces de centralizare european, observăm că statul cedează integral structurii centrale ultima competență pe care și-a asumat-o în propriul proces de centralizare, fără a accepta însă centralizarea fiscală sau centralizarea politică.

⁵⁰ v. H. Kelsen, *La pace attraverso il diritto*, cit., p. 71.

⁵¹ v. M. Akehurst, *Jurisdiction in International Law*, BYIL, 46/1972-1973, p. 145.